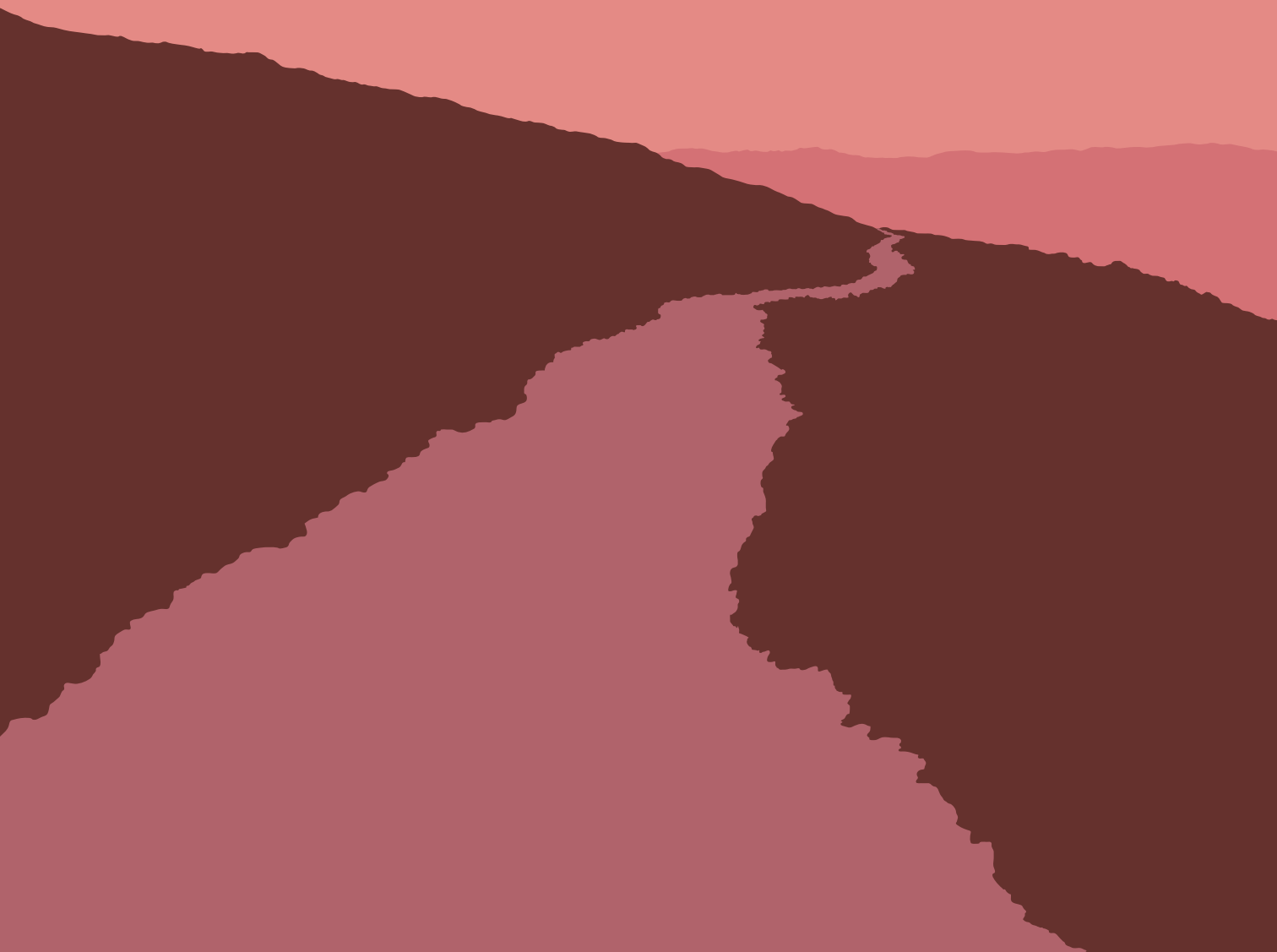

Art & Gavarres

5è Festival Internacional de Land Art
Del 3 de setembre al 30 de novembre de 2022

Girona, Celrà, Cassà de la Selva, Llagostera,
Sant Martí Vell, Juià, Madremanya

Art & Gavarres

5è Festival Internacional
de Land Art

Organtiza:

Amb el suport de:

Col·labora:

MEMÒRIA A&G 2022

Comissariat
Àngels Artigas i Oriol Granyer

Producció
Maria Piferrer i Anabel Marín

Coordinació municipis
Àngels Mir, Mariona Puigbaldoyra
i Laura Francès

Fotografies
Josep Izart
24 imatges x segon
Oriol Granyer

Comunicació
Notidig

Assessorament lingüístic
Diputació de Girona

Disseny Gràfic
La Fonda Gràfica

Art&Gavarres, 5è Festival Internacional de Land Art. L'ús dels continguts d'aquesta obra està subjecte a una llicència de Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada (by-nc-nd) de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre i quan no sigui per a usos lucratius i no es modifiqui el contingut de l'obra. Per veure una còpia de la llicència, visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca>

Instagram: @artgavarres
Twitter: @cgavarres
Facebook: consorcigavarres
#ArtiGavarres2022
www.artigavarres.cat

CONSORCI DE LES GAVARRES

President
Pau Presas

Gerent
Quim Gubau Torrent

Serveis Tècnics
Oriol Granyer, Maria Piferrer, Enric Bisbe

Secretari
Josep Rovira

Administració
Mei Llovet i Natàlia Duran

Finca Camps i Armet, s/n
(Can Geronès) 17121 Monells
consorci@gavarres.cat
Tel. 972 64 36 95 / 638 557 836
www.gavarres.cat

5è Festival Internacional de Land Art
Del 3 de setembre al 30 de novembre de 2022

Art & Gavarres

Girona, Celrà, Cassà de la Selva, Llagostera, Sant Martí Vell, Juià, Madremanya
www.artigavarres.cat

8
PRESENTACIÓ

12
ARTISTES

<u>16</u>	MADREMANYA	<u>39</u>	GIRONA	<u>55</u>	CASSÀ DE LA SELVA
<u>16</u>	Mònica Campdepadrós	<u>40</u>	Idoia Cuesta	<u>56</u>	Pablo Paz
<u>18</u>	Víctor Masferrer	<u>42</u>	Jordi NN	<u>58</u>	Idoia Lizeaga
<u>20</u>	Denys Blacker	<u>44</u>	Gentz del Valle		
		<u>46</u>	Núria Rion		
<u>23</u>	SANT MARTÍ VELL	<u>48</u>	SP25 Arquitectura, Atelier4	<u>61</u>	LLAGOSTERA
<u>24</u>	Francesc Guillamet	<u>50</u>	Jofre Sebastian i Dimitri Xato	<u>62</u>	Sergi Miquel i Ivan Forcadell
<u>26</u>	Franc Aleu			<u>64</u>	Manel Bayo
		<u>52</u>	Fundació Setba, Quim Moya, Ignasi Vilarasau i Fundació Drissa		
<u>29</u>	JUIÀ I CELRÀ				
<u>30</u>	Xevi Bayona				
<u>32</u>	Paula Bruna				
<u>34</u>	Mohammed Er Rabehy				
<u>36</u>	Pep Aymerich i Camille Santacreu				

67
LOCALITZACIONS

PRESENTACIÓ

El festival Art & Gavarres parteix de la idea que l'art pot ser una eina de reflexió per canviar la nostra mirada sobre el paisatge. Relacionant art i natura aquest espai natural protegit es dona a conèixer alhora que pren un nou abast.

Durant una setmana una nòmina d'artistes creen in situ dins l'espai amb materials naturals una sèrie d'obres i intervencions efímeres que conviden a ser visitades i descobertes... fins que la mateixa natura, amb el pas del temps, les esborri.

Edició 2022 A PEU DE CAMÍ

Als pobles que participen a l'Art & Gavarres d'enguany els unien camins històrics com l'antic camí d'Empúries a la banda empordanesa, un brancal secundari de la Via Augusta que anava des de Gerunda fins a Emporion, o l'antic camí ral de Girona a Sant Feliu de Guíxols, a la vessant del Gironès.

Són camins que han quedat fora del trànsit principal per haver-se construït noves infraestructures en paral·lel, més amples i de traçat més recte, però dels quals encara resten trams que podem reconèixer o que mantenen, ni que sigui secundàriament, el seu ús.

Existents probablement ja en època ibera, aprofitats pels romans i també durant l'edat mitjana, els camins ens han fet arribar noves cultures i civilitzacions. Hi han circulat persones, animals, aliments, matèries primeres, productes manufacturats... Connectant l'interior amb el litoral, han facilitat l'agricultura, el comerç i l'economia d'aquestes terres.

La importància dels camins se'ns fa palesa també en l'actualitat. Malgrat les lliçons històriques i els avenços tecnològics, els camins segueixen sent les vies per on, tristament, entren els exèrcits invasors i per on s'escapen aquells que busquen refugi.

DILLUNS 29 D'AGOST

18.30 h

Centre Cultural La Mercè,
Girona

Obertura de l'Art & Gavarres i
presentació institucional.

19 h

Centre Cultural La Mercè,
Girona

Presentació dels artistes participants
a l'edició d'enguany.

Mostra de la instal·lació “La condició humana” de l'artista Víctor Masfe rrer, fruit de la seva estada en residència al Bòlit.

DISSABTE 3 DE SETEMBRE

Inauguració del Festival Art i Gavarres amb una ruta per totes les obres. Visites comentades pels propis artistes.

8 h

Celrà, inici de la ruta a la Riera de Palagret

10 h

Girona, Bòlit, Centre d'Art Contemporani (pl. Pou Rodó)

13.10 h

Cassà de la Selva, Can Vilallonga

16.20 h

Llagostera, Can Llambí, veïnat de Panedes

17.55 h

Madremanya, Creu de Millàs

18.30 h

Madremanya, Plaça de les Bruixes

19 h

Madremanya, Quatre camins

19.30 h

Sant Martí Vell, Vilosa

20.10 h

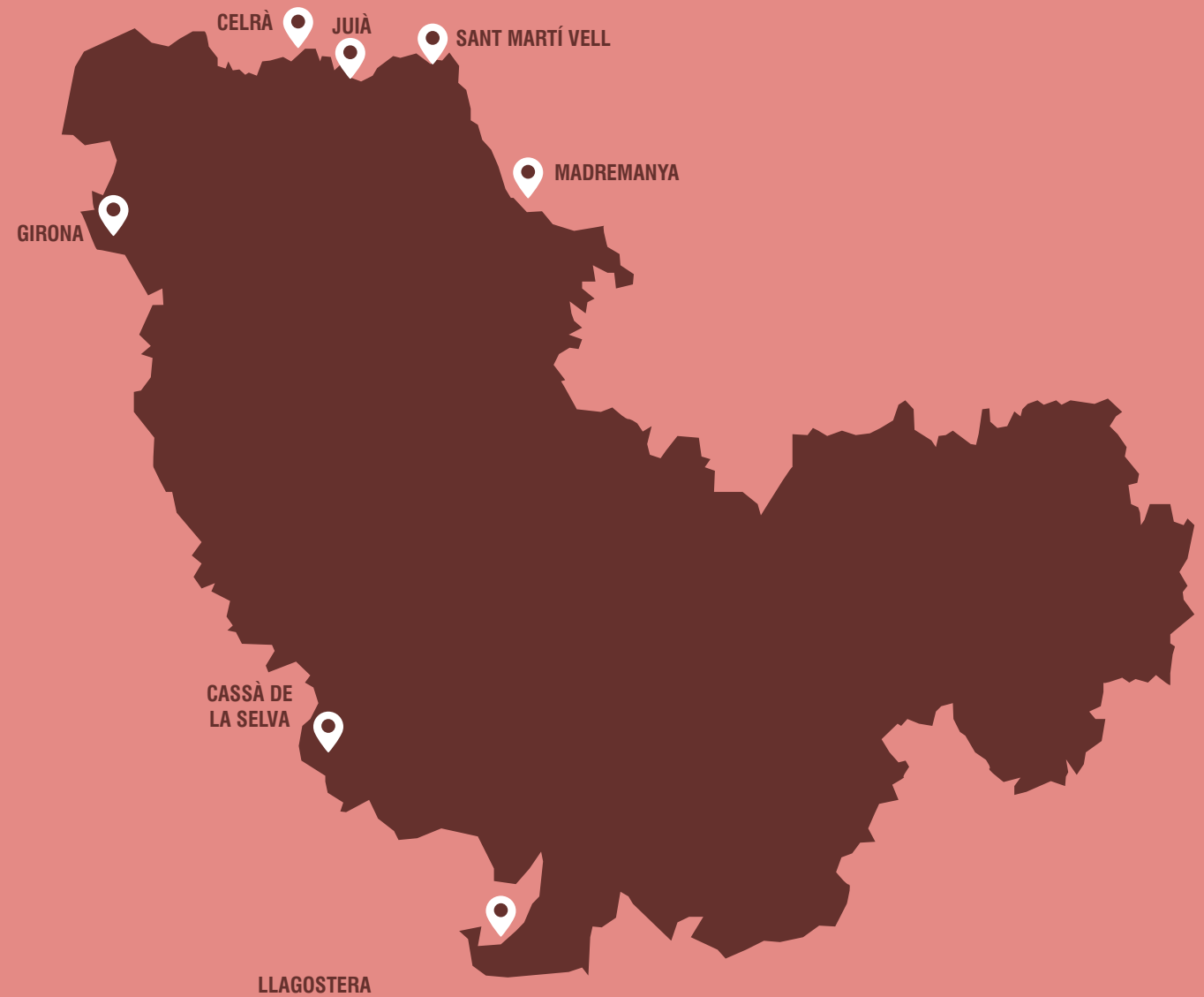
Sant Martí Vell, Camí de la costa

20.35 h

Juià, Cementiri de Juià

ARTISTES

ENTREVISTES (VIDEO)

MADREMANYA

Mònica Campdepadrós
Victor Masferrer
Denys Blacker

SANT MARTÍ VELL

Francesc Guillamet
Franc Aleu

JUIÀ I CELRÀ

Xevi Bayona
Paula Bruna
Mohammed Er Rabehy
Pep Aymerich
i Camille Santacreu

GIRONA

Idoia Cuesta
Jordi NN
Gentz del Valle
Núria Rion
SP25 Arquitectura, Atelier4
Jofre Sebastian i Dimitri Xato
Fundació Setba, Quim Moya,
Ignasi Vilarasau i Fundació Drissa

CASSÀ DE LA SELVA

Pablo Paz
Idoia Lizeaga

LLAGOSTERA

Sergi Miquel i Ivan Forcadell
Manel Bayo

Art & Gavarres

MADREMANYA

1. Mònica Campdepadrós

Biografia

Nascuda a Barcelona, resideix al paratge natural de l'Albera, a l'Alt Empordà.

Transitant entre disciplines com l'es-cultura, obres amb objecte trobat i les instal·lacions a la natura i a l'espai públic, es qüestiona sobre aspectes existencials, socials i estructurals, i també sobre la relació amb l'entorn i la natura, per aprofundir en el coneixement del món i l'autoconeixement, la consciència i l'espiritualitat.

Des del 2011 ha realitzat nou exposicions individuals i multitud de projectes col·lectius en certàmens, galeries i museus. Ha estat guanyadora d'una menció d'art FAD 2021 (premis FAD d'art), la beca Bòlit Residència Creativa 2020 amb «De la terra a la terra? [Humanitat en transició]», una beca Baldiri Reixach 2019 de la Fundació Carulla pel projecte «Re/Animar» i una beca Agita a la creació 2016 amb «Cadi-retes».

Ha participat amb instal·lacions efímeres en festivals com MAU a l'Espai d'Arts Roca Umbert de Granollers, amb una beca Transefimers de la Xarxa Transversal; Microscopies, al Parc del Secà de Manresa; el Dia Internacional de l'Art al Museu d'Art de Girona i al Museu d'Història de Girona, i les Trobades d'Art i Natura: Líquens, organitzades per CACIS, Centre d'Art Contemporani i Sostenibilitat El Forn de Calç (Calders).

Algunes exposicions individuals s'han focalitzat en la relació de l'ésser humà amb la natura –com «Trobar-se [in Natura]» a la Casa de Cultura Les Bernardes de Salt el 2020, o «Re/Animar» a la galeria Lola Ventós de Figueres el 2018–, i les n'ha sorgit un projecte educatiu multidisciplinari que es porta a terme en diversos instituts d'educació secundària.

Obra presentada

CAMINS DE L'OBLIT I EL RECORD

‘Camins de l'oblit i el record’ parla sobre els antics camins físics –perduts o resignificats– i sobre trajectòries dels camins vitals.

Entre l'oblit i el record, hi ha recorreguts d'anada i tornada. Fabulacions, tergiversacions, memòries atzaroses o misteriosament selectives. Com els de la Creu de Millàs –flanquejada per uns espais buits sense significar–, que va ser destruïda i reconstruïda, alhora que desplaçada del seu indret original per encabir més còmodament el present.

Les robes de llençols, així com objectes per contenir i transportar, provenen de la casa del meu pare: cubells, la lletera, alguna cistella i panera fetes per ell i una altra oblidada a mig fer... la resta d'elements són trobats. Els ous de cada dia, menjats. I els daurats, ofrenats.

Aquesta intervenció és un homenatge al meu pare, traspassat enguany.

També una expressió del meu procés de dol, on des d'un punt fix es transiten onades d'emocions, records i oblits –també intencionats–, i de voluntat de desaferrar-se, alhora que de reconstruir la memòria i la pròpia ubicació.

2. Víctor Masferrer

Biografia

«Les generacions que fem de frontissa entre el món analògic i el digital hem passat del paper al plasma, de la comunicació diferida a la immediata, de l'arbre com a estructura jeràrquica a la xarxa com a estructura no jeràrquica... La meva pràctica artística gravita en aquesta frontera. M'interessen les interseccions entre un i l'altre món.»

Víctor Masferrer va graduar-se en escultura a l'Escola Massana de Barcelona. És llicenciat en filosofia per la Universitat de Girona. Va finalitzar els estudis a la Universit  di Roma La Sapienza.

 s professor consultor al Laboratori de Materialitat i al Taller d'Escultura i Pràctiques Espacials de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC).

Treballa en l mbit de l'escultura, la fotografia i el dibuix. Com a artista, desenvolupa des de fa anys una investigació relacionada amb la llum i els processos perceptius, lligats a les relacions que mantenim avui amb la imatge. Li interessen la natura de la forma i les formes de la natura, la relació que mantenim amb ella i amb l'entorn que ens rodeja. Investiga les relacions simbòliques que mantenim amb el món, amb la geometria i amb l'espai.

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives i individuals i ha estat premiat amb diverses beques. Ha mostrat el seu treball a La Capella (Barcelona), l'Espai d'Art Torre Muntadas (Barcelona), el Bòlit Centre d'Art Contemporani (Girona), el Museu d'Història i la Casa de Cultura de Girona, entre d'altres.

Ha realitzat residències a Itàlia i Salt (Rad-Art / Les Bernardes) i ha rebut beques com la d'Idensitat (Barcelona), Exposicions Viatgeres de la Diputació de Girona o el conjunt d'exposicions «Huoldeak» del Centro Huarte de Pamplona.

Obra presentada

LA CONDICIÓ HUMANA

“La condició humana” és una obra que convida a pensar en la complexitat de la representació i l' s de la imatge en la nostra relació amb el món. La instal·lació consta de dues banderes, separades 900 metres, que mostren un fragment de paisatge.

Hi ha un sol punt de vista en el que bandera/imatge i natura/paisatge coincideixen. Aquest punt de vista, un cop filmat, és el que es presenta a dos espais expositius a Girona i es pot veure a l'enllaç del QR més a baix.

A més a més, la fotografia que mostren les banderes ha estat fragmentada i reproduïda fotoquímicament, per a ser enterrada a peu d'asta, a peu de bandera. Creant aix  una bandera subterrània que es pot veure a l'exposició: una sèrie d'imatges “plantades al lloc” que ens mostren la interacció directa amb el sòl.

Tant la instal·lació site specific com la mostra expositiva, tenen una correlació espacial, una mateixa distància a recórrer, amb camins molt diferents: un rural i un urbà.

Denys Blacker

Biografia

Artista visual transdisciplinària que posa en relació performance, dibuix, escultura i vídeo. Ha presentat les seves obres internacionalment des de l'any 1987. És membre dels grups internacionals de performance Wolf in the Winter i Ocells al Cap. És fundadora del col·lectiu d'artistes d'acció Corpologia i de la revista amb el mateix nom.

Obra presentada (performance: video)

Quan vaig acceptar la invitació per crear una performance a la Plaça de les Bruixes vaig anar a visitar l'indret. La Plaça de les Bruixes es troba a un encreuament de camins entre Millàs i Madremanya. Imagino que es relaciona amb les bruixes per ser una triangulació de tres camins. El triangle és un dels símbols de la deessa, la gran mare, la *mater magna* que dona nom a Madremanya. També és el nom de la gran mare empordanesa Cibeles. Les restes del seu temple romanen ara a sota de l'església, al mig del poble. L'Església catòlica la convertiria en la Mare de Déu. Sobre els portals del poble la gent va marcar un triangle esculpit en pedra per protegir-se de les bruixes i la bruixeria. A sobre del triangle, moltes vegades, hi ha una creu que es pot interpretar com una dominació del gran pare sobre la gran mare. La devoció a Cibeles es va veure perseguida per una por a les bruixes que va causar l'assassinat de centenars de dones innocents en nom de l'Església. Va ser un dels camins per usurpar, entre d'altres coses, el coneixement en relació a la medicina i l'espiritualitat a les dones, en nom de la ciència. Així doncs, Església i ciència varen ser les encarregades de constituir el patriarcat definitivament. No obstant, perviuen els rastres de la deessa a tot arreu i aquesta peça s'inspira en aquests rastres. Per exemple: en grec, el triangle forma la primera lletra (delta) de Demèter seguit de 'meter' (mare).

Objectes per la performance:
Pedres, troncs i ferros pesats. Franja de roba blanca que disposada a terra dibuixa els dos costats d'un triangle de 9 metres.

- Notes per la performance:
1. Estendre la roba blanca a terra al mig de la Plaça de les Bruixes.
 2. Col·locar els objectes pesats formant el tercer costat del triangle.
 3. Demanar al públic: "Aixequen la mà aquelles a qui alguna vegada us han dit que sou una bruixa".
 4. Demanar al públic: " Les persones 'bruixes' us estireu totes a terra, en posició fetal, amb el cap sobre la roba blanca i l'orella a terra."
 5. Demanar a les persones estirades a terra: "Escolteu bé la terra i memoritzeu el seu missatge"
 6. Demanar al públic: "A les persones que no us han dit mai que sou una bruixa, agafeu els objectes pesats i llanceu-los amb molta força a terra. Vigileu de no fer mal a ningú!"
 7. Quan s'hagi encalmat l'acció, demanar a les persones 'bruixes' que s'aixequin i recitin els missatges rebuts de la terra.

Art & Gavarres

SANT MARTÍ VELL

3. Francesc Guillamet

Biografia

Va néixer a Figueres el 21 de setembre del 1956.

És un fotògraf català especialitzat en fotografia culinària, reconegut per haver fotografiat els 1.846 plats de l'etapa de Ferran Adrià al restaurant El Bulli, de la cala Montjoi, de Roses. També ha treballat a les cuines de Carme Ruscalleda, els germans Roca, Juan Mari Arzak, Xavi Sagristà i Toni Gerez, Sergi Arola, Fermí Puig o Nando Jubany, o a l'obrador de Paco Torreblanca. És autor de les fotos de totes les creacions de Mateu Casañas, Oriol Castro i Eduard Xatruch, tant al restaurant Compartir com al restaurant Disfrutar. També treballa amb Paco Pérez, del Miramar, de Llançà.

Ha il·lustrat diversos llibres sobre paisatges. Destaca la seva col·laboració amb Eduard Puig Vayreda sobre el paisatge del vi a l'Empordà.

Les seves fotografies mostren la influència de la pintura moderna contemporània. La profunda relació amb el món de l'art es concreta amb les exposicions que ha fet arreu del món. Les revistes especialitzades, gastronòmiques o de fotografia el consideren un referent en la fotografia gastronòmica mundial.

Francesc Guillamet es va iniciar en el món de la fotografia de la cuina al costat de Juli Soler i Ferran Adrià, al restaurant El Bulli.

Obra presentada

Imagino l'espai de La Vilosa com un oasi en el camí entre Empúries i Girona un lloc a on el viatger es podia aturar a l'ombra, refrescar-se, rentar i menjar figues, és per això que he tornat a plantar un estenedor de roba però en lloc de penjar la bugada, he penjat tres peces de metacrilat transparent amb marc negre que enmarquen tres espais diferents del paratge que es corresponen a tres fotografies que es poden veure al pati de La Mercè a Girona i que venen a ésser la meva interpretació fotogràfica de l'espai.

El visitant per mitjança d'un codi QR pot veure la fotografia, però si mira el dins el rectangle que te al davant pot llegir tres textos curts que he triat i tret de context de poemes de Cesare Pavese, Artur Rimbaud i J.V. Foix. Tots tres recreen una sensació d'harmonia semblant a la que podem sentir en passar una estona en soledat en aquest espai, però si llegim el poema complert ens adonem que no té res a veure. Es el mateix que passa quan faig una foto; enquadro una part del paisatge que tinc al davant en funció d'uns criteris estètics i deixo fora tot el que no em serveix, potser la imatge resultant no té gaire a veure amb el paisatge que teníem al davant, però respon a la idea que vull transmetre.

SANT MARTÍ VELL

4. Franc Aleu

Biografia

Nascut a Barcelona el 1966, té una àmplia trajectòria com a creador d'escenografies de llum, i les últimes dècades ha destacat per haver integrat la seva proposta visual en els formats més diversos i avançats.

Ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Cultura de la Generalitat de Catalunya en l'apartat d'audiovisual per «l'impacte de les creacions visuals, que fan de l'experiència escènica un espai emocional singular i únic».

A través de la seva videografia escènica i els efectes visuals, juntament amb La Fura dels Baus, entre altres, ha captivat espectadors de teatre, dansa i òpera. D'òperes estrenades als teatres i òperes més importants del món, com el Gran Teatre de Liceu de Barcelona, la Scala de Milà, La Monnaie de Brussel·les, el Teatro Colón de Buenos Aires, el Maggio de Florència i la Wiener Taschenoper de Viena, entre altres.

L'eclecticisme que caracteritza la seva obra fa que abasti altres disciplines creatives, com ara les projeccions audiovisuals sobre façanes d'edificis emblemàtics, així com la comunicació, el disseny, la conceptualització, la direcció d'esdeveniments de tota mena i el disseny arquitectònic de pavellons expositius.

La col·laboració amb grans mestres de la gastronomia com els germans Roca i el grup de comunicació Mediapro li ha permès desenvolupar la seva vocació d'«artista total», unint totes les disciplines de l'art en un mateix espectacle.

L'estrena com a director escènic amb Turandot al Liceu de Barcelona ha estat un gran èxit de crítica.

Actualment investiga en la creació de mons artístics paral·lels en entorns de realitat virtual i en nous projectes escènics.

Obra presentada

EL TIRADOR

El tirador, és una peça que pot ser considerada un divertiment.

Sempre m'ha agradat la idea de saltar-se els camins, i casualment , aquest és l'únic punt de Sant Martí Vell que veiem des de casa. Sovint fem la broma que si tinguéssim un «tira-xines» gegant, estalviariem molt de temps i despeses d'amortidors i benzina.

Mans a l'obra i aprofitant uns troncs de castanyer morts pel xancre vaig muntar-lo. La noia, està feta d'uns altres troncs de xiprer que em varen regalar. Es pot apreciar clarament que no sóc escultor però m'ho he fet el millor que he sabut.

La vam plantar amb l'ajuda d'en Dario i els seus companys de la Fundació Elsa Peretti i d'en Robert Vila als quals estic molt agraït.

Espero que agradi especialment als més petits, que són el nostre futur i que per molts anys puguin recórrer el camins d'aquestes contrades omplint-les de vida i alegria.

SANT MARTÍ VELL

Art & Gavarres

JUIÀ I CELRÀ

5. Xevi Bayona

Biografia

De petit va estudiar a l'Escola de Belles Arts d'Olot. Ha estudiat arquitectura a Escola Tècnica d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB) i a la Facultat d'Arquitectura de la Universidade do Porto (Portugal). És arquitecte per l'ETSAB amb el PFC de la Biblioteca-Ludoteca a Espinho (Portugal). És postgrau de paisatgisme (ETSAB) i màster en teoria i pràctica del projecte arquitectònic (ETSAB). Des del 2008, exerceix de professor a la Facultat d'Arquitectura de la Universitat de Girona i al màster internacional d'arquitectura efímera d'Elisava.

Ha guanyat diversos premis, entre els quals tres premis FAD; diversos projectes seus han estat finalistes i seleccionats, i ha rebut premis i mencions d'arquitectura a les comarques de Girona. Va guanyar el concurs Changing Tracks, un projecte europeu per realitzar tres instal·lacions a Catalunya, Anglaterra i Irlanda.

Des del 2017 col·labora en projectes amb Àlex Posada a MID Studio. Ha impartit conferències i tallers, i ha realitzat intervencions efímeres a diverses ciutats europees.

És, des dels seus inicis, director artístic del Festival del Foc i la Llum, Lluèrnia, d'Olot.

Bayona Studio és el seu taller i estudi on treballa amb l'experimentació i l'assaig com a mètode, la crítica com a aprenentatge, les emocions com a eina, la interpretació i el respecte de l'entorn social, físic i cultural, i la il·lusió i la recerca intensa com a combustible. Tot a cavall de l'arquitectura, l'urbanisme, l'art, el paisatge, les instal·lacions efímeres i les escultures lumíniques, una barreja de disciplines que es retroalimenten i es complementen les unes amb les altres.

Obra presentada

VOLIA PARLAR DE LA VIDA I VOLIA PARLAR DE LA MORT

Seixanta-set cossos erigits amb una maldestra capa de fang que els confereix la ruda senzillesa d'un cos nu. La pluja els erosiona com si en despul·lés la pròpia pell per deixar entreveure el mateix to de blanc del recinte i les creus del cementiri de Juià, una meravella arquitectònica que va projectar en Rafael Masó a 1917. Els cossos es van enterrant com més a la vora estan del cementiri. El seu conjunt forma un camí imaginari vers el recinte edificat, vers les profunditats de la terra. Volen ser una reflexió en forma de poema.

Volia parlar de la vida i volia parlar de la mort.

6. Paula Bruna

Biografia

Paula Bruna (Barcelona, 1978) és doctora en belles arts per la Universitat de Barcelona amb una tesi sobre art i ecologia política i màster en ecologia per la Universitat Autònoma de Barcelona. Des de la seva doble perspectiva com a ambientòloga i artista, Paula Bruna utilitza la investigació artística com una forma de coneixement en què s'hibriden diferents disciplines. En els darrers anys, investiga sobre aproximacions a realitats no humanes mitjançant una combinació de base científica, ficció especulativa i pràctica artística, en projectes com «El Plantoceno» o «The Other Residents». La seva hipòtesi és que explorar punts de vista diferents de l'antropocentrisme actual té efectes en la consciència ecològica i amplia la gamma de possibles formes de convivència.

Els resultats de la seva investigació artística han estat presentats a diversos congressos, publicacions, tallers sobre art i ecologia, exposicions, en llocs com el Museo Extremeño e Iberoamericano de Arte Contemporáneo (MEIAC), el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), el Centre d'Arts Santa Mònica, Can Felipa, SWAB Barcelona Art Fair, Kunstraum Lakeside... També ha participat en festivals com ara Festus de Torelló, Bianyal, ExAbrupto, Aplec Saó, Projector, International Videoart Festival... El seu treball ha comptat amb el suport de diverses beques per a la recerca artística (Guasch Coranty 2018-2019, La Escocesa 2019, OSIC - Generalitat de Catalunya 2020). Ha realitzat residències artístiques a Can Farrera (2017), Hangar (Barcelona 2017-2020), Cultivamos Cultura (Portugal 2021), i actualment és artista resident a la fàbrica de creació La Escocesa (Barcelona).

Obra presentada

BOSCANES

La proposta té com a protagonistes els animals del bosc tancat, un bosc dens, enigmàtic i difícilment accessible pels humans. Cinc impressions en teles col·locades al llarg del camí donen visibilitat als habitants boscans. Les imatges van ser preses amb càmeres de fototrampeig instal·lades al bosc tancat durant aproximadament un mes. La mirada intensa dels protagonistes (degut als infrarojos de les càmeres) converteix els observats en observadors. Impreses en tela semitransparent, les escenes es fusionen amb el bosc. La seva disposició al mig del camí ens obliga a ajupir-nos davant la presència dels boscans, o bé a travessar-les i deixar-nos impregnar per aquests animals.

La proposta es completa amb la transformació de la font mosquera en una petita bassa. A partir del vincle empàtic establert amb la fauna i davant les altíssimes temperatures assolides aquest estiu, vaig voler convertir el pou sec en bassa, la reixa en aigua, i l'extracció de recursos en atencions als animals. Tot plegat, un homenatge i una ofrena a les vides boscanes.

Suport: Centre Tecnològic Forestal de Catalunya; Assessorament: Victor Sazatornil, Ana Lorente; Assistència: Roser Adroher, Eduard Baulida, Ivette Serral, brigada forestal de les Gavarres

7. Mohammed Er Rabehy

Biografia

Va néixer el 1989 al Marroc, a prop de Marràqueix, la ciutat vermella. Després de passar pel País Basc, va arribar a Catalunya l'any 2008 i es va establir primer a Celrà i després a Olot.

Com a artista autodidacte, li interessa especialment reflectir la natura i ho fa amb una paleta de colors que s'inspiren en la geografia de la Garrotxa, fortament marcada per l'empremta tel·lúrica del vulcanisme de la zona. Dit d'una altra manera, amb paraules seves: «M'apassiona la barreja d'elements, solidificats; tota la seva diversitat és un espectacle. Poder observar la lava m'empeny a reflectir-ho en una obra».

A part del substrat garrotxí, també reflecteix les influències del seu país d'origen, el Marroc, amb barreges cromàtiques, calidoscòpiques, gràcies a l'esclat del dibuix en formes abstractes, talment mons de somnis imaginaris i onírics.

Les seves creacions són fruit de l'addició d'aquestes dues geographies tan llunyanes i contrastades, que als seus llenços s'agermanen. La pintura l'ajuda a trobar nous canals d'expressió i també a explorar noves vies de comunicació. És per això que no s'amaga de manifestar que la suma i el contrast d'aquests fenòmens naturals és el que intenta plasmar i reflectir, des d'una òptica personal, en les seves obres.

Obra presentada

EL TEMPS ÉS UN GRAN ESCULTOR

Si m'hagués quedat quiet, encara seria a Ouled Yakoub, el poblet del Marroc on vaig néixer. La meva inquietud m'ha portat fins on soc ara. Haida Gwaii i Ushuaia, dos destins als extrems del pols nord i el pol sud, volen simbolitzar que es pot arribar fins allà on es vulgui si un s'ho proposa.

La taula i les cadires son el temps de maduració, l'espai d'aturada, aquell temps i aquell lloc de reflexió on podem decidir els grans canvis en la nostra vida.

Les cites literàries m'inspiren i em fan moure, no físicament, si no des de les reflexions que ens proposen els seus autors.

8. Pep Aymerich i Camille Santacreu

Biografia de Pep Aymerich

Es va iniciar en el món de l'art durant els anys vuitanta a l'Estudi d'Art Fita de Girona i ha continuat treballant de manera autodidacta experimentant amb diferents disciplines artístiques com la performance, el videoart, l'escultura, l'escultura pública, la instal·lació i últimament també l'escenografia.

De la recerca contínua en el coneixement espiritual de l'ésser humà, en resulta una empremta de caràcter introspectiu que és comuna al llarg de la seva obra i trajectòria. El coneixement profund que té de materials com la fusta, la cera i la pedra li donen autoritat per poder posar-los al servei de la creació de l'obra. En totes les seves creacions s'albira una profunda necessitat de transcendència, un qüestionament constant sobre el conflicte de l'home davant la fragilitat de la seva existència.

Des del 1986 ha fet diverses accions i performances a Girona, Barcelona, Madrid, França i Londres. També ha realitzat diverses exposicions individuals i col·lectives. També ha fet escenografies per a diferents companyies teatrals i de dansa.

Biografia de Camille Santacreu

Tolosa, 1982, viu i treballa a Perpinyà.

Llicenciada pel Conservatori Regional de Música i Belles Arts de Perpinyà, Camille Santacreu es va invertir després dels seus estudis en la realització de projectes expositius orientats a la difusió de la creació contemporània a la Catalunya francesa amb l'associació adheap mentre ensenyava belles arts a Perpinyà durant diversos anys. Des de llavors, ha seguit un camí multidisciplinari entre la pràctica personal i els projectes col·laboratius. Membre actiu de l'associació parisenca de creació jove i de l'espai dirigit per l'artista La hut Georgina de Marsella, va crear la residència d'investigació experimental La Cave de Perpinyà.

Actualment, la seva obra es pot veure a la Friche Belle de Mai de Marsella així com al setembre a París a l'Espace Niemeyer. La tardor vinent estarà en residència a Fes i després a l'atles marroquí com a part d'un projecte de cooperació mediterrània per a la recerca i l'escriptura sobre la qüestió d'”allà”.

Obra presentada

QUATRE EXERCICIS DE LEVITACIÓ

Seguiu el camí i viureu quatre exercicis de levitació, quatre propostes d'una lleugeresa profundament transcendent, que ens fan remoure l'ànima i qüestionar-nos les pors, les càrregues, el respecte i l'actitud amb què afrontem el camí de la nostra existència i la nostra relació amb la natura.

Art & Gavarres

GIRONA

9. Idoia Cuesta

Biografia

Nascuda al País Basc i establerta a Lugo, la creadora tèxtil Idoia Cuesta ha combinat amb mestratge tradició i experimentació per portar la cistelleria a nous escenaris.

L'any 1998 va iniciar la seva activitat artesanal, lligada a la cistelleria i al tèxtil, i des de llavors ha continuat formant-se en diferents especialitats: tints naturals, teler de baix i alt lliç, feltre modelable, reciclatge, tècniques de teixit de cistelleria tradicional gallega i cistelleria peninsular, irlandesa, finlandesa i danesa.

En els seus projectes, les fonts d'inspiració beuen de la tradició per donar lloc a un nou concepte d'artesanía en el qual l'important és que pot personalitzar les seves creacions i al mateix temps jugar amb els materials. Partint de les tècniques tradicionals de cistelleria, investiga i experimenta permanentment amb el teixit, transformant les matèries i els volums per donar curs a la seva creativitat en el disseny de noves línies i productes aplicables a diferents àmbits, com ara la decoració o la moda. «És un repte assegurar-se a treballar al taller i enfrontar-se als nous materials i investigar amb quina tècnica tradicional poden ser teixits i fins i tot com es poden barrejar tècniques tèxtils que no pertanyen a la cistelleria, com ara el macramé, el ganxet...», explica l'artista.

El seu treball ha estat reconegut amb el Premi Nacional d'Artesanía en la categoria de producte, en l'edició de 2014. Amb aquest sentit renovador de l'artesanía, dona pas a un nou concepte en el disseny de cadascuna de les diferents peces de les seves col·leccions.

Des del 2000 continua impartint formació en diversos àmbits i actualment continua treballant per a la firma Loewe com a proveïdora externa en desenvolupament de prototips.

Obra presentada

MILIARIS

“Miliaris” es una proposta que enllaça amb el fil conductor del festival d'enguany: els antics camins.

He recreat uns mil·liaris les fites de pedra que, a manera de petites columnes, es posaven a les calçades romanes per senyalar les distàncies cada mil “passus”.

Aquests mil·liaris contemporanis els he creat amb material vegetal per contraposar la vocació de persistència d'aquests objectes atesa la seva funció amb l'efimeritat que proposa el festival i la seva voluntat de no deixar empremta en el paisatge.

Els he teixit “in situ utilitzant làmines de fusta de diferents arbres -faig, castanyer, roure i auró- reaprofitant el subproducte d'una indústria de construcció de mobiliari. D'aquesta manera revaloro i allargo la vida d'un producte material que d'altra manera seria llençat, cremat o compostat.

10. Jordi NN

Biografia de Lourdes Ral

Va néixer a València el 1985 i ha estudiat a la Universidad Complutense de Madrid, la Universidad de Salamanca i la Universitat Politècnica de València (UPV). Es va llicenciar en belles arts per la UPV el 2011.

De la seva obra més recent, aquest artista és conegut per les intervencions creades per a un lloc específic, de mida monumental i de caràcter efímer, on la naturalesa i la coexistència amb l'ésser humà són el principal eix conceptual.

Des del 2010, Jordi NN ha participat en projectes, exposicions i esdeveniments de caràcter cultural tant a Europa (Bèlgica, Grècia, Letònia, Noruega, Islàndia, Croàcia, Alemanya, etc.) com fora d'Europa (Taiwan, EUA, Argentina, Vietnam, Mongòlia, etc.).

Obra presentada

TO HIM THAT WILL, WAYS ARE NOT WANTING

“on hi ha voluntat, hi ha camí”

Aquesta instal·lació parla de compromís, desig i determinació. Parla del camí que tots recorrem per assolir els nostres objectius.

Cada pas, cada acció està representat per un pal de fusta vertical. Tot i que poden semblar sense connexió, cada elecció que anem fent construeix un tram més del nostre propi camí cap al futur. I, ahora, ens connecta amb el passat.

I, de vegades, quan les llums s'apaguen i la foscor del silenci ens envolta, ens sentim perduts. No podem trobar el camí. Tots hem viscut aquesta sensació en algun moment de les nostres vides.

Però el camí no és a fora, nosaltres som els nostres propis camins. Ja que, com diu un vell proverbi, “on hi ha voluntat hi ha camí”.

Per això, per entendre on som en la immensitat d'opcions que ens brinda la vida, us convido a il·luminar cada un dels pals de fusta amb un record. Quan connectem les diferents accions i eleccions que hem anat fent, un camí s'hi mostra davant dels nostres ulls. Perquè la vostra vida és el vostre camí i el vostre camí la vostra vida.

GIRONA

11. Gentz del Valle

Biografia

Va néixer a Lekeitio (Bizkaia) el 1957 i és doctora en belles arts.

La seva obra es planteja sobre diferents suports, com el dibuix, l'escultura, la fotografia o el vídeo, que articula com a instal·lacions. En el seu treball el tractament de l'espai és un aspecte que defineix el sentit que adquireixen les diferents imatges. Crea narratives sobre la base de la seva relació ambiental i planteja qüestions relatives als arquetips culturals femení/masculí, la relació amb la naturalesa i la correlació entre oposats, donant una rellevància especial a l'ús del dibuix com a forma primigènia d'expressió.

Ha publicat el llibre En ausencia del dibujo, basat en la seva tesi doctoral, en la qual es qüestiona la validesa del dibuix en l'art contemporani, així com diversos articles.

Les seves últimes exposicions individuals han estat: «Basati / Salvaje / Wild» al Museo de Navarra (2021-2022), a Pamplona; «Perséfone no habla» (Persefonek ez du hitz egiten) a la Sala Mentxu Gal (2019), a Irun; «Perspectiva (Fuera de lugar)», a KMK (2017), a Sant Sebastià; «Montaña interna» (Barruko Mendia) a la Galería Vanguardia (2013), a Bilbao; «Escuchar o entender el mapa» (Entzun edo Mapa Ulertu), exposició del cicle del projecte de recerca «Elaboració d'un camp d'imatges» a la Universidad del País Vasco - Euskal Herriko Unibertsitatea (UPV-EHU) (2012), a Bilbao.

Ha participat en exposicions al Museo Balenciaga (Getaria), Art Brussels, Art Cologne, La Neomudéjar (Madrid), Estampa (Madrid) i Museo de Bellas Artes de Bilbao, entre d'altres.

També ha impartit tallers i conferències entorn del dibuix i la seva problemàtica en diversos centres.

Obra presentada

Esta instalación se llama Jardín Celeste para Jose. Es como una pintura abstracta flotante que, al estar realizada directamente sobre la vegetación y no sobre un plano, se posa sobre múltiples planos y nos recuerda que el plano apenas existe en la naturaleza, por eso es una instalación que resulta un tanto inmersiva, ya que el espacio es muy importante en mi trabajo. También evoca un firmamento, un pequeño universo donde las estrellas tienen color y recuerdan las luces que se reflejan a veces en las hojas del sotobosque, ese orden caótico que está siempre presente en la naturaleza. Está realizada con un material que se usa habitualmente para marcar recorridos en el monte, ya que este año el tema de Art & Gavarres es el de los caminos. Este material es de papel, por lo que la instalación será especialmente fugaz, ya que la intemperie irá destruyéndola rápidamente. Está dedicada a Jose, una persona muy importante para mí que ha fallecido este año. Este es, pues, un homenaje a la fugacidad del mundo físico y también a la belleza que contiene. Una pequeña fiesta en el jardín...celeste.

12. Núria Rion

Biografia

Nascuda a la Canonja el 1976, resideix a Sarra (la Conca de Barberà). És llicenciada en belles arts.

La seva formació parteix de la pintura, però ha ampliat estudis en l'àmbit del gravat i l'estampació. Es fa difícil emmarcar la seva pràctica en una única disciplina, ja que habitualment utilitza el dibuix, la pintura, la fotografia i tota mena de materials per registrar l'entorn en el qual treballa.

La memòria i la construcció de la identitat, tant individual com col·lectiva, són conceptes a l'entorn dels quals es desenvolupa el seu treball, en el qual són molt importants el contacte directe amb l'entorn i la transformació del procés creatiu en experiència. Es planteja la seva feina com una manera de conèixer i de relacionar-se amb el que l'envolta. Per aquest motiu, sovint els seus treballs es nodreixen de petites accions que transcorren en el temps, ja sigui sobre la superfície d'una fusta, un paper o una pedra, o a l'entorn.

Recentment ha participat en el Festival Errant, i el seu treball més recent l'ha presentat al Mèdol Centre d'Art i al Museu de la Vida Rural. També ha exposat a la Torre Vella de Salou, la galeria L&B de Barcelona, el centre d'art i cultura ARBAR, el FAD, la Fundació Reddis de Reus, el Centre d'Art Tecla Sala, The Grey Square, el Museu d'Art Modern de Tarragona, el Festival Embarrat, Can Felipa i el Centre de Lectura de Reus, entre d'altres.

Ha rebut el X Premi Salou de recerca pictòrica, que es va presentar al Festival Internacional de Fotografia SCAN 2012, i una beca de formació de la Fundació Miró de Palma de Mallorca (2010), així com una beca de creació (2008) de la Generalitat de Catalunya.

Obra presentada

LA NATURA COM A ORACLE MAPA AL VENT

El treball que presento l'he titulat «La natura com a oracle. Mapa al vent» i podríem dir que parteix de la idea de mapa per acabar convertint-se en estendard.

Treballa a partir del traçat del camí iber-romà entre Empúries i Girona. Publicat al diari El Punt Avui 3-01-15 (<http://femcamidempuries.blogspot.com/>). Jugant amb la idea de sintetitzar el mapa, separant-ne diferents estrats, des del traçat del camí fins a elements topogràfics.

Les peces estan elaborades amb teles intervingudes amb diferents processos de tintat amb plantes i elements vegetals tot provocant accidents i registres. D'aquesta manera aquelles plantes que ens acompanyen durant el camí, que hi son quan arribem i que hi continuen quan ja hem passat, aquelles que fins hi tot conquereixen tot l'espai quan nosaltres avandonem el traçat, esdevenen oracle.

L'espai en el que s'ubiquen aquestes 3 teles, La feixa closa, convida a entrar-hi i romandre-hi una estona. És un espai amb un únic accés amb tot de vegetació que l'embolcalla, l'espai central pla i net com si es tractés d'un habitatacle. Permet traslladar encara més la sensació de trobar-se. A les teles s'hi suma el vent, les ombres, els sons... i així acaba de construir-se.

Mapes de grans dimensions, que t'embolcallen i volen ser estendards que orienten encara que sigui per a caminar més endins que no pas enfora.

13. SP25 Arquitectura, Atelier4

Biografia d’SP25 Arquitectura

David Oliva (Vic, 1974) i Elisenda Planas (Vic, 1974), arquitectes, són els socis fundadors de SP25 Arquitectura. Amb el despatx ubicat a Vic, són un equip especialitzat en el camp de la gestió i el desenvolupament de projectes tant d’obra nova com de rehabilitació, disseny i muntatge d’instal·lacions efímeres i mediació en processos participatius. Paral·lelament a l’activitat tècnica, han creat Estudi KRAFT, un espai formatiu de tallers infantils relacionats principalment amb el món de l’arquitectura, l’urbanisme i la construcció.

El treball conjunt de SP25 Arquitectura i Atelier 4 en el camp de l’arquitectura efímera els ha portat a participar en festivals de renom nacionals i internacionals, com el Lluèrnia (Olot), A Cel Obert (Tortosa), Jardins de Llum (Manresa), Gau Zuria (Bilbao) i FAV (Montpeller).

Les obres més premiades han estat Origami Lava, Sablier i Hell, Sweet Hell. Entre d’altres, han estat finalistes i seleccionsades als premis FAD, així com guardonades als Premis d’Arquitectura de les Comarques de Girona, als premis Emporia (Premios Nacionales de Arquitectura Efímera), als premis Transefimers MED, als [d]Arc Awards de Londres i al FAV (Festival des Architectures Vives) de Montpeller.

Biografia de Atelier4

Anna Juncà (Banyoles, 1983), interiorista, el 2018 crea Atelier 4, situat al centre de Banyoles, un estudi professional especialitzat en projectes d’arquitectura d’interiors, projectes d’interiorisme per a habitatges i disseny d’espais comercials. Juntament amb el disseny i la producció d’instal·lacions efímeres, Atelier 4 és un punt de confluència entre diferents disciplines.

El treball conjunt de SP25 Arquitectura i Atelier 4 en el camp de l’arquitectura efímera els ha portat a participar en festivals de renom nacionals i internacionals, com el Lluèrnia (Olot), A Cel Obert (Tortosa), Jardins de Llum (Manresa), Gau Zuria (Bilbao) i FAV (Montpeller).

Les obres més premiades han estat Origami Lava, Sablier i Hell, Sweet Hell. Entre d’altres, han estat finalistes i seleccionsades als premis FAD, així com guardonades als Premis d’Arquitectura de les Comarques de Girona, als premis Emporia (Premios Nacionales de Arquitectura Efímera), als premis Transefimers MED, als [d]Arc Awards de Londres i al FAV (Festival des Architectures Vives) de Montpeller.

Obra presentada

DRECERA

Tots ho fem, conscient o inconscientment. Busquem el camí més curt per anar d’un lloc a un altre. A la natura, però sobretot a les ciutats, on l’urbanisme ens condiciona molt a l’hora de desplaçar-nos. Per això, és normal que quan trobem una absència de control, tendim a buscar la naturalitat dels desplaçaments.

Els humans ho fem constantment. Els animals però, també ho fan (i d’aquí ve per exemple, que a Holanda les dreceres s’anomenin “camins d’elefant” o a França “camins d’ase”). Són animals obstinats que segueixen una lògica natural per anar d’un punt a l’altre.

“Drecera” és una instal·lació en la que volem fer evident aquest camí espontani. Generem un nou paviment d’estelles de fusta procedents d’arbres de les gavarres, pigmentades per buscar el contrast amb l’entorn ocupant la traça de la drecera existent, el camí natural. Una instal·lació que pretenem es trepitgi, que s’escampi amb el moviment dels peus. Volem que sigui part del recorregut que fan les persones que passegen, que sigui una drecera del seu camí.

14. Jofre Sebastian i Dimitri Xato

Biografia de Jofre Sebastian

Tot i ser fill de Barcelona, sempre ha viscut a cavall entre aquesta ciutat i Vilopriu fins a posar-hi residència fixa. Aquesta situació el va condicionar durant els seus anys a la Facultat de Belles Arts en la seva obra artística i en la recerca de la seva tesi doctoral, en què busca sempre referències a l'entorn més immediat: el paisatge empordanès i la relació d'un territori que en molts casos, tot i ser aparentment verge, ha estat manipulat per l'ésser humà. Ha assistit a diversos tallers i seminaris sobre paisatge arreu d'Espanya, ha publicat en revistes de geografia i ha participat en taules rodones, fent sempre referència a la petja humana en l'entorn natural.

Tota la seva obra, tant d'estudi com d'intervenció pública, té una estètica pròpia, però acompanyada d'una crítica a la societat contemporània i a la relació amb l'entorn que l'alberga i que molt sovint malmet en ignorar-lo. Aquest fet l'ha portat a fer exposicions arreu d'Europa, els Estats Units i el Canadà. Actualment compagina el seu treball artístic amb la docència.

Biografia de Dimitri Xato

Va néixer a Bèlgica l'any 1975 i viu i treballa a Illa, als Pirineus Orientals.

Treballa diverses tècniques: pintura, instal·lacions, textos, vídeo, i es nega que l'encasellin en una categoria. A partir d'una frase, d'una imatge simple, d'un fet divers o d'una peça musical, pot inventar una sèrie, que serà d'una manera o d'una altra, i podrà dir el mateix però sempre de manera diferent, com una successió en les diferències visibles, a la manera d'un escriptor.

El que li importa és la recerca de la veritat, l'experiència de les emocions, l'aspecte instintiu del nostre ésser, perquè és així com comprenem millor el que ens envolta.

L'emoció, el gust i l'instint, d'això tracta el seu treball, que de vegades pot evocar la idea del maniqueisme per acabar parlant de poesia amb plena consciència.

Obra presentada

Dues intervencions al Calvari (Girona), dins la iniciativa PAYART, fruit de la primera convocatòria de microprojectes de cooperació transfronterera dels Pirineus de la mà de la Comunitat de Treball dels Pirineus.

D'una banda, observem un crani d'uns 30m2 que té l'origen en el topònim de la zona: Calvari, que significa calavera. Aquest turó de Jerusalem es caracteritza per unes formacions geològiques que recorden un crani. El de Girona també respira silenci i mort, ja que l'envolten el viacrucis i les fortificacions militars que han protegit o atacat la ciutat durant segles.

D'altra banda, trobem centenars d'ocells de fang morts per terra, una al·legoria de la destrucció. El material utilitzat és un fang cru, recobert amb terra del mateix indret. A l'interior d'aquests ocells hi ha un pinyó perquè quan el fang es desfai doni lloc a una nova vida.

Els dos artistes treballen per denunciar les ferides que pateix la natura. Tot i així, obren una porta d'esperança i reflexió perquè aquesta torni a cobrar vida.

Fundació Setba, Quim Moya, Ignasi Vilarasau i Fundació Drissa

Biografia

La Fundació Setba és una entitat privada sense ànim de lucre que centra la seva activitat a generar espais d'inclusió social a través de la cultura. Idea projectes artístics adreçats a col·lectius en risc d'exclusió social de la mà d'artistes professionals. Creu fermament en la cultura com a eina de cohesió social i aposta per la capacitat integradora de l'art, que es converteix en el seu vehicle de transformació. Actualment, desenvolupa quatre projectes: Magistrals, formació a artistes amb discapacitat intel·lectual; Traspassant l'objectiu, projecte de fotografia per a dones internes en centres penitenciaris; Traspassant murs, un projecte d'art comunitari destinat a joves i menors interns en centres educatius de justícia juvenil; i Natura és Cultura, un respir artístic per entitats de salut mental de Catalunya.

La col·laboració amb el Festival Art & Gavarres s'emmarca dins dels del projecte Natura és Cultura, sota la direcció artística de Quim Moya amb la col·laboració d'Ignasi Vilarasau i la Fundació Drissa, entitat sense ànim de lucre que treballa per a la millora de la qualitat de vida de les persones que pateixen problemes de salut mental.

Quim Moya, artista, gestor cultural i codirector de la residència d'artistes Cal Gras d'Avinyó. És format en Arts i Oficis, en l'especialitat de disseny gràfic. Com a dissenyador i il·lustrador ha treballat en diferents estudis i publicacions. Ha anat especialitzant-se com a creador visual i gestor cultural.

Ignasi Vilarasau és assessor, enginyer forestal. Fa vint-i-cinc anys que treballa en el bosc, la finca de la família i en la gestió d'altres propietats. És presidents de l'ADF de la zona, fent treballs de conservació, prevenció i en cas de foc, suport a Bombers. Ha col·laborat amb algunes companyies de teatre i participa en l'organització de diferents festivals d'arts escèniques i música.

Obra presentada

“Caminants”, instal·lació de l'artista Quim Moya, l'enginyer forestal Ignasi Vilarasau i usuaris de l'entitat gironina de salut mental Fundació Drissa, sota el paraigües de la Fundació Setba.

El punt de partida d'aquesta instal·lació és el projecte de respir artístic Natura és Cultura. Usuaris de les entitats de salut mental Fundació Drissa, Fundació Ampans i CPB – Dr. Fàbregas han conviscut durant una setmana a la residència d'artistes Cal Gras d'Avinyó (Bages). Durant aquests dies han fet sessions de Land Art de la mà de l'artista Quim Moya i del tècnic forestal Ignasi Vilarasau. Han recollit i treballat troncs de pi blanc del bosc del camí de la Transhumància d'Avinyó. Les branques d'aquests arbres lluiten per arribar a la llum del sol, creant formes curvilínies molt particulars. Un cop els hi donem la volta, es converteixen en caminants, que ballen entorn del gran pi situat darrere del Museu Arqueològic de Girona.

Aquesta instal·lació s'ha emmarcat dins dels actes del Dia Internacional de la Salut Mental, visibilitzant aquest problema i amb l'objectiu de desestigmatitzar a les persones que pateixen aquests tipus de trastorns.

Art & Gavarres

CASSÀ DE LA SELVA

15. Pablo Paz

Biografia

Va néixer a Lugo el 1971.

És escenògraf, disciplina en la qual treballa des de fa vint-i-cinc anys. També desenvolupa treballs com a director artístic.

Ha participat en projectes d'escenografia científica, lúdica, artística i cultural, entre d'altres: «Bosc inundat» al Cosmocaixa de Barcelona, «Toca, toca» als Cosmocaixa de Madrid i Barcelona, Operetta de Cor de Teatre, «A pas de poetes» del Centre Cultural La Mercè, Ma, me, mi... Mozart! de l'Auditori de Barcelona, Nada és imposible del mag Pop, Cop de rock de Dagoll Dagom, Els baixos fons del Teatre Nacional de Catalunya, Momo de la companyia de teatre Anna Roca i Citroën Food Tour / Plateselector.

Ha cursat estudis de tècnic en construcció a Fontiñas (Santiago de Compostel·la) i arquitectura d'interiors a l'Escola de Arte e Superior de Diseño Mestre Mateo (Santiago de Compostel·la). És màster en disseny d'interiors del grau de belles arts per la Universidad de Salamanca.

Obra presentada

Els camins son part del CAMÍ. El CAMÍ amb majúscules. En aquest cas el CAMÍ de l'humanitat, del món, de la vida. L'evolució, la transformació, el canvi... Aquest procés cap a on ens porta i cap a on porta a la natura, al paisatge, a la vida... Realment avança? No estem cada vegada més atrapats en nosaltres mateixos? Cal mirar endins, re-frenar i reflexionar. La propia natura, univers, o magma de la vida serà qui ens obligarà a fer-ho. Confiem.

CASSÀ DE LA SELVA

16. Idoia Lizeaga

Biografia

Artesana joiera i mestra florista, inicialment va estudiar belles arts (Leioa, País Basc) i es va especialitzar en oficis artesanals com l'art floral i la joieria (Barcelona i Sant Sebastià), buscant un llenguatge propi que posés en valor els materials naturals i l'entorn del qual procedeixen. Aquest llenguatge multidisciplinari, en el qual la naturalesa i la relació de l'ésser humà amb ella és un tema recurrent, el desenvolupa en tots els seus projectes personals, tant en les col·leccions de joies com en les intervencions en l'espai i en les experiències lúdiques que dissenya.

Col·labora assíduament amb institucions i associacions per acostar la naturalesa a la cultura i posar-la en el centre d'interès. Ha participat en nombrosos festivals internacionals d'art natura (land art): a Sorrento i Pordenone (Itàlia), a Grindelwald (Suïssa), i a Girona, en diverses edicions de Temps de Flors.

Comparteix habitualment els seus coneixements en art floral en diverses escoles de formació professional reglada i en tallers d'oci en el seu estudi d'Errenteria. Forma part del projecte Artisau Auzoa ('barri de l'artesanía') d'aquesta localitat, on dinamitza i dissenya estratègies que serveixin per reunir i atreure artistes a l'entorn de la naturalesa.

Obra presentada

CAMINO SIN CAMINO

ALEGRE CONCIERTO DE 8 MOVIMIENTOS DE AMOR A LA ENCINA + 1

Cuando era pequeña pegaba mi oreja a la corteza de los árboles.

Tap, tap, tap!

¿Será verdad? ¿Acaso hay un corazón ahí detrás?

Siempre he buscado salir del camino.

Y siempre un árbol me ha dado su abrigo.

No hay un lugar en el mundo en el que no te encuentres contigo mismo.

No hay un lugar a donde ir.

No se trata de ir lejos o cerca, de coger la ruta conocida o aquella por descubrir.

Es adentro, es afuera...

Abrazar la incertidumbre y descubrir...

que no hay un lugar a donde ir.

Camino sin camino.

Y siempre encuentro una pradera donde acudir.

Cuando decimos que vamos a abrazar a los árboles, en realidad queremos decir, que vamos al bosque a que los árboles nos abracen.

Camino con mis latidos,

porque es el camino el que viene hacia mi.

Art & Gavarres

LLAGOSTERA

17. Sergi Miquel i Ivan Forcadell

Biografia de Sergi Miquel

Sergi Miquel va néixer a Llagostera l'any 1989. És graduat en disseny de producte a l'Escola Universitària de Disseny i Enginyeria de Barcelona (ELISAVA), llicenciat en arts i disseny per la Southampton University i màster en teoria i crítica de la cultura per la Universidad Carlos III de Madrid. Miquel ha vinculat part de la seva etapa com a dissenyador a la via acadèmica i de recerca. La via teòrica l'ha fet compatible amb la participació en diferents projectes d'espai i sobretot de producte.

Forcadell i Miquel han col·laborat junts en diferents projectes tant de disseny de producte com d'espai, però aquesta és la seva primera intervenció artística conjunta. Malgrat haver nascut en punts pràcticament oposats del país, comparteixen un origen rural que els acosta sovint a posar en valor el material i les seves textures en el seu estat més natural.

Biografia d' Ivan Forcadell

Ivan Forcadell va néixer a Alcanar l'any 1983. És graduat en disseny gràfic a Eina. Artista pluridisciplinari, recorre als seus orígens rurals i a diferents disciplines per parlar de la seva infància, i construeix un món centrat en les relacions personals i la naturalesa. Ha exposat a ciutats com Lisboa, Maó i, recentment, Los Angeles.

Forcadell i Miquel han col·laborat junts en diferents projectes tant de disseny de producte com d'espai, però aquesta és la seva primera intervenció artística conjunta. Malgrat haver nascut en punts pràcticament oposats del país, comparteixen un origen rural que els acosta sovint a posar en valor el material i les seves textures en el seu estat més natural.

Obra presentada

El trànsit i la connexió donen sentit al camí. Ser una zona de pas, un no-lloc, un mitjà per connectar a peu, a cavall o a motor dos punts. Això ha estat així des de fa mil·lennis. Primer de forma intuïtiva pels nòmades i més tard planificat amb més o menys encert per aquells qui decideixen quines ciutats han d'estar ben connectades i quines no.

Aquesta instal·lació pretén posar en crisi aquesta idea. Com ens canvia la idea del camí si ara ja no importen ni l'origen ni el destí i el camí i nosaltres som de sobte els únics protagonistes del viatge. Què passa si el camí ens aïlla de l'exterior, però ens permet gaudir del trajecte? Què passa si aïllem el mateix camí de l'exterior i el despullem de la seva funció natural de connectar?

Mentre ens aïlla de l'exterior el camí es converteix en un espai on poder parar a llegir, xerrar, escoltar música, on descansar, on contemplar el cel que és l'única referència de l'exterior. No hi ha pressa per arribar si sabem que com a molt tornarem on érem. El camí tancat no ens transporta d'un lloc a un altre, però ens permet fer un viatge interior entre unes parets que es confonen amb el terra per fer-nos perdre qualsevol referència exterior. Aprofitar que no ens movem per fer un viatge interior com un monjo meditant a un claustre o com en la millor tradició Aristotèlica és el que busca aquesta intervenció.

18. Manel Bayo

Biografia

Va néixer a Salt el 28 de maig de 1966. És un artista català que viu i treballa a Salt, envoltat de vida en forma de trencadís cultural i, malgrat tot, d'esperit de poble. Pintor en origen, avui es dedica en cos i ànima a explotar totes les possibilitats dels mitjans digitals i de la instal·lació. El seu viatge va de la taca al píxel.

El 2006 va guanyar el premi VAD del Festival Internacional de Vídeo i Arts Digitals i el 2010 va estrenar la pel·lícula Raza Remix. El 2013 va guanyar el primer premi de la VII Biennal d'Art de Girona. El 2020 va resultar guanyador del projecte Exposicions Viatgeres de la Diputació de Girona.

Pel que fa al seu treball, el defineix així: «El meu treball, malgrat que formalment és heterogeni, darrerament bascula entre allò estrictament íntim i una mirada social, que sento preocupada i crítica, al meu entorn. És a partir de la tensió que s'estableix entre aquests dos àmbits que articulo la major part de les meves propostes, buscant sempre interpel·lar l'observador, alhora que el faig participar del meu desconcert.

Un altre aspecte important és com gestiono la participació de l'espectador a partir de les “regles del joc” que li proposo i que esdevenen l'estructura bàsica de les meves propostes.

Encara que crec que l'art no només és una forma de pensament crític, jo em deixo emportar sobretot pel seu component lúdic i irònic. La pulsó íntima del meu treball artístic està en la recerca de la ironia per la ironia.

Utilitzo la descontextualització i l'apropiació d'arxius i objectes diversos que finalment acaben formant part dels meus “artefactes poètics”.

Obra presentada

Manel Bayo intervé al Suro de Can Llambí, un encreuament de camins en un bosc presidit per un majestuós suro. Una clariana al costat del camí en què la dimensió vertical es dispara gràcies a l'alçada de l'arbre monumental.

L'artista veu clar des del primer moment que el seu treball no pot imposar-se a l'espai, que malgrat tenir un component ruderal no està exempt de certa grandesa, sense necessitat de subratllats aparatosos.

Buscant entre els seus treballs previs va topar amb la peça de 2015, “Una explosió de gas destrossa una casa”, que consistia en un dibuix fet amb fines cordes que gràcies a un joc de contrapesos i tensors dibuixava la silueta sintètica d'una casa penjada en mig de la sala. Decideix adaptar l'estratègia a l'espai proposat.

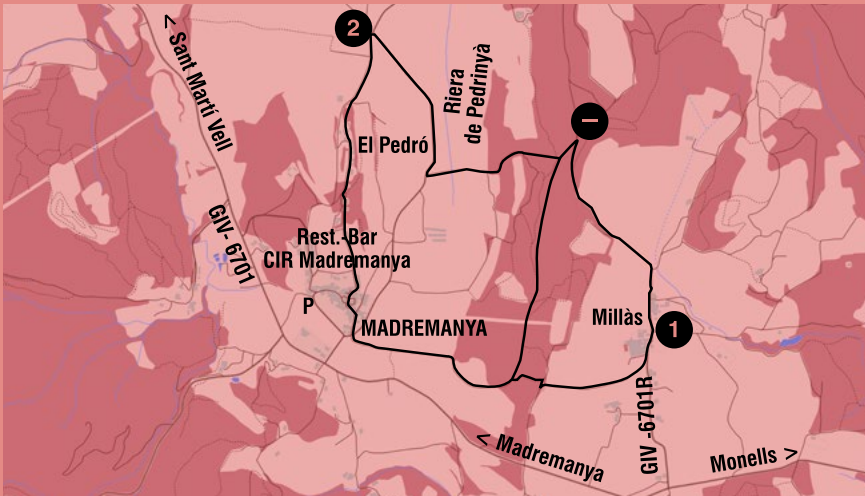
El dibuix d'una casa penjat a l'aire, sobre un encreuament em porta a pensar els camins com a llar, l'espai on som i la via cap allò que volem ser. Com la dita de construir castells als núvols. Els càntirs de ceràmica negra de Quart com a contrapès, una mena d'àncora que ens lliga al territori i la tradició. Tot plegat un joc d'equilibris.

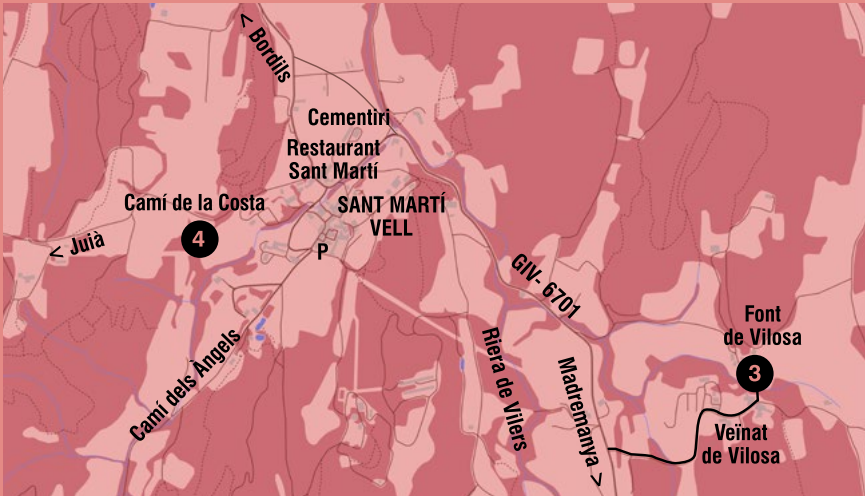
LOCALITZACIONS

ENLLAÇ ALS MAPES DIGITALS

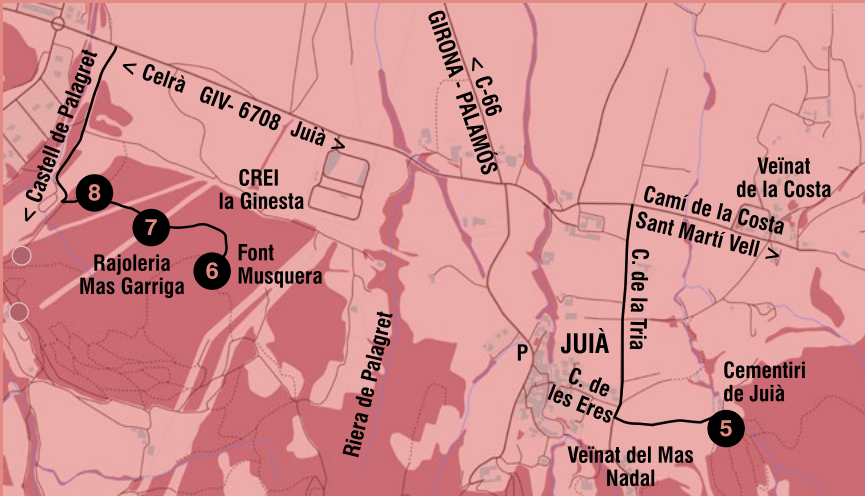

- 1. Mònica Campdepadrós
- 2. Víctor Masferrer
- . Denys Blacker

- 3. Francesc Guillaemet
- 4. Franc Aleu

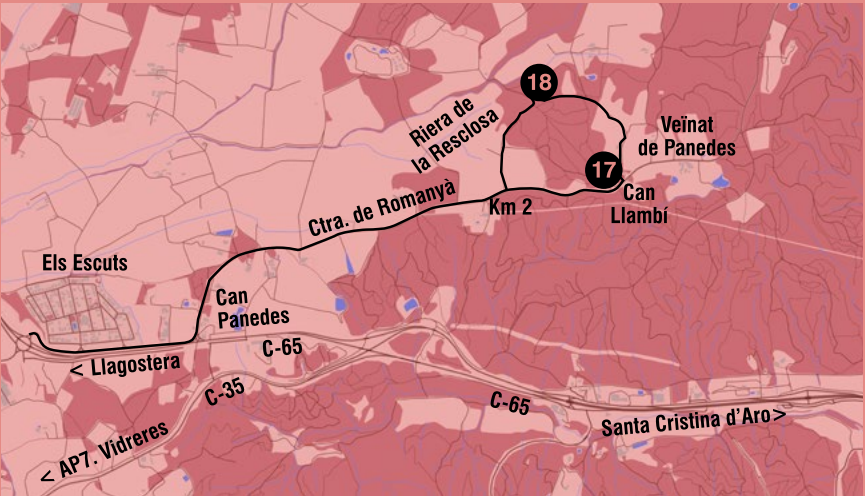
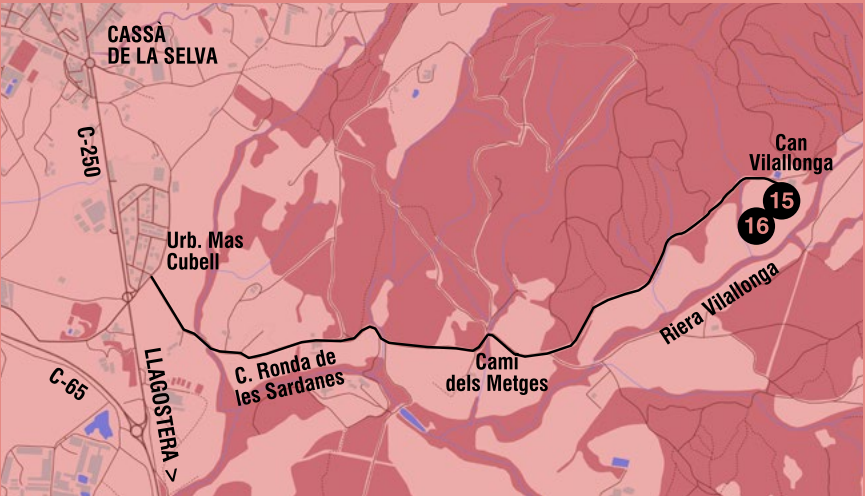
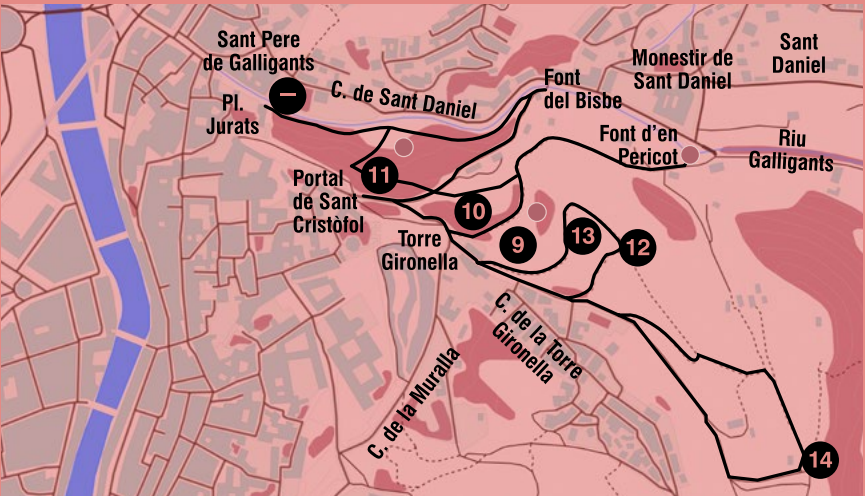
- 5. Xevi Bayona
- 6. Paula Bruna
- 7. Mohammed Er Rabehy
- 8. Pep Aymerich, Camille Santacreu

- 9. Idoia Cuesta
- 10. Jordi NN
- 11. Gentz del Valle
- 12. Núria Rion
- 13. SP25 Arquitectura, Atelier4
- 14. Jofre Sebastian, Dimitri Xato
- . Fundació Setba, Quim Moya, Ignasi Vilarasau i Fundació Drissa

- 15. Pablo Paz
- 16. Idoia Lizeaga

- 17. Sergi Miquel, Ivan Forcadell
- 18. Manel Bayo

Mapes: Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya

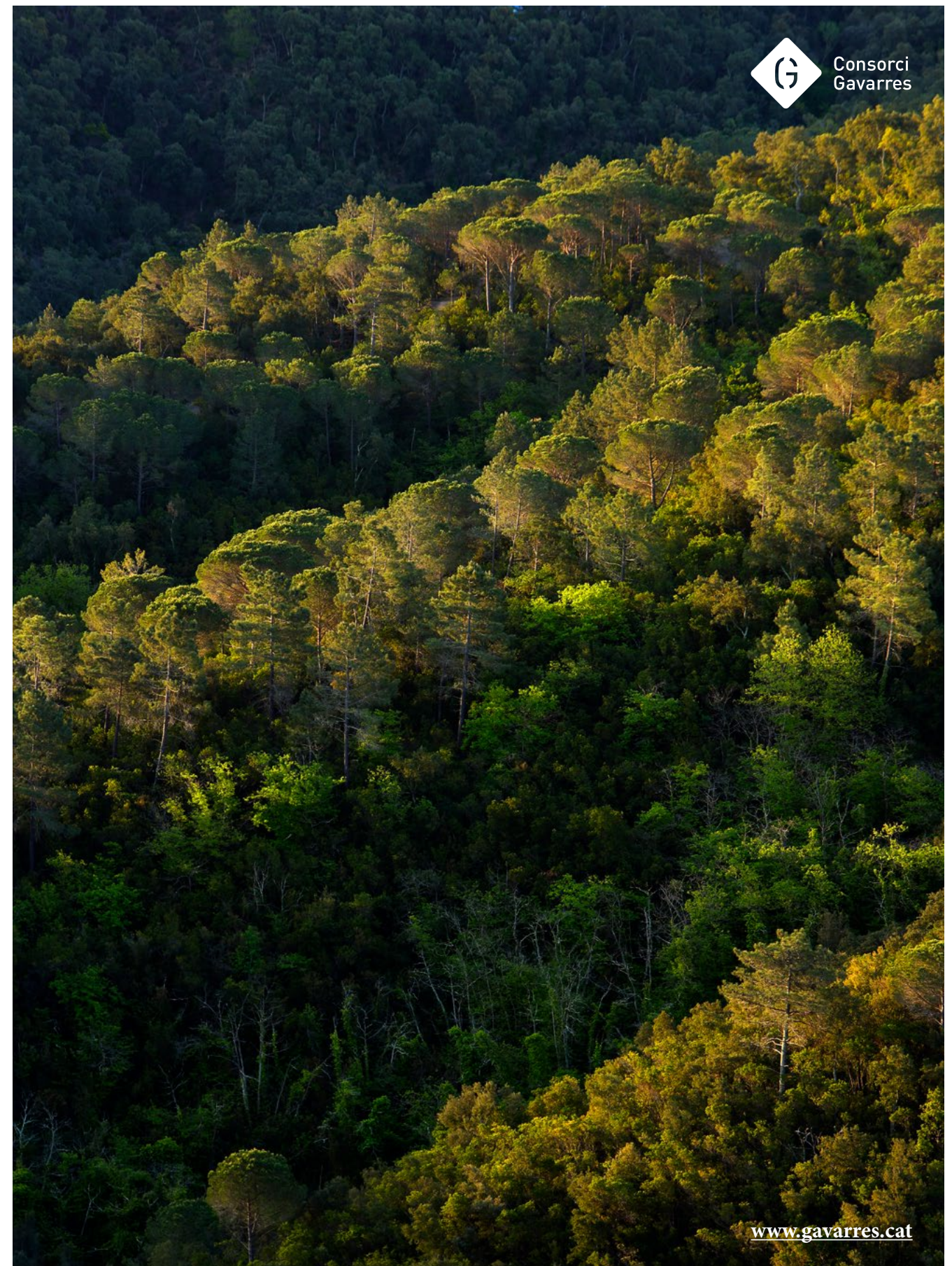
Les Gavarres, situades a l'extrem septentrional de la serralada Litoral Catalana, a cavall de les comarques del Baix Empordà i el Gironès, ofereixen un extens paisatge forestal de prop de 350 km² repartits per una vintena de municipis.

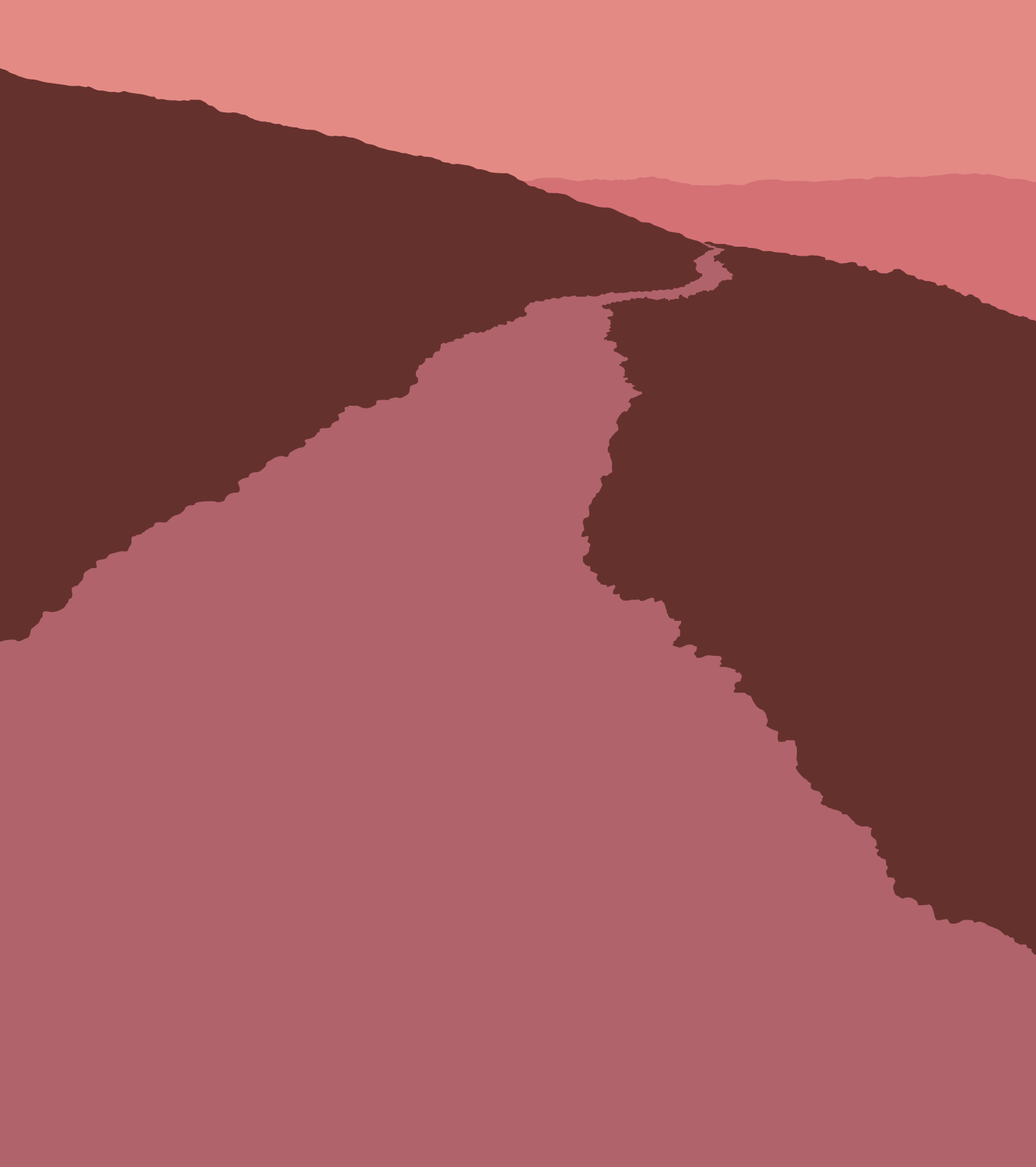
L'espai atresora valuosos recursos forestals —una de les millors mostres de sureda i pineda de pinastre del país— i constitueix una excel·lent reserva de poblaments florístics i faunístics mediterranis, amb espècies singulars.

La salvaguarda dels valors naturals, paisatgístics, culturals i socials de les Gavarres va motivar la inclusió d'aquest espai al Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), aprovat el desembre de 1992, i a la Xarxa Natura 2000, segons l'acord de govern de 5 de setembre de 2006.

La superfície protegida i delimitada com a Espai d'Interès Natural les Gavarres comprèn 28.672 hectàrees.

El Consorci de les Gavarres, creat l'any 1998, té com a objectius principals protegir, millorar i restaurar el patrimoni del massís, afavorir el desenvolupament local i l'aprofitament sostenible dels recursos, ordenar-ne els usos de lleure i fomentar l'educació ambiental i la recerca. És un consorci d'administracions i associacions adscrit, des de l'any 2018, a la Diputació de Girona i integrat, a més, per la Generalitat de Catalunya, els consells comarcals del Baix Empordà i del Gironès, vint ajuntaments amb territori dins l'Espai Natural Protegit de les Gavarres (la Bisbal d'Empordà, Calonge, Cassà de la Selva, Castell-Platja d'Aro, Celrà, Cruïlles-Monells-Sant Sadurní de l'Heura, Forallac, Girona, Juià, Llagostera, Llambilles, Madremanya, Mont-ras, Palafrugell, Palamós, Quart, Sant Martí Vell, Santa Cristina d'Aro, Torrent i Vall-llobrega) i les associacions Consorci Forestal de Catalunya i Associació de Gestors Forestals de les Gavarres.

Consorci
Gavarres

Diputació de Girona

1822-2022

Ajuntament

de Girona

BÒLIT
CENTRE D'ART
CONTEMPORANI
GIRONA

www.artigavarres.cat